

Wat vertelt Bernard Boekelman.

Lichaam

Ik, Bernardus Boekelman

Leeftijd: 50

Lengte: 1.59 meter

Voorhoofd: lang

Kleur ogen: blauw

Neus: mild

Mond: mild

kin: rond

Haar: donkerbruin

Gezicht: rond

Hoe je muziekstudio aantrekkelijk te maken

“Teruggetrokken, helemaal achter in het huis, ver weg van het lawaai en de reuring van de straten, waan ik me als in een toevluchtsoord, ver weg van de buitenwereld. Aangezien het mijn eigen huis betreft, heb ik ook nog eens het genoeg mezelf te omringen met huiselijk comfort”

“De huiskamer, die 6 bij ruim 4 meter is, heeft twee grote ramen die uitkomen op een serre, en daar tegenover zittend twee vouwdeuren die de studio van de wachtkamer scheiden. Er zijn geen zware portières, slechts lichte gordijnen voor de ramen. En dát is omdat ik van mening ben dat zware gordijnen klanken dempen. In het midden van de kamer ligt een groot Perzisch tapijt met hier en daar wat kleinere exemplaren. Er hangen wat kleine schilderijen aan de muur, de meeste stellen grote componisten voor.”

“Twee piano's (Steinway vleugels), gescheiden door een antieke kast, beslaan de gehele rechterzijde van de kamer. Ze zijn zo neergezet dat het smalle deel van elk instrument in de hoek past, zodat ze enigszins naar elkaar toe kunnen neigen. Ik vond dit een aardige opstelling, en vooral geschikt voor samenspel.”

“Recht daartegenover staat een Perzische haard, met handgesneden Perzische boekenplanken aan weerszijden. Zo word ik omringd door mijn boeken, die tijdens mijn werk en in mijn vrije tijd vrienden van onschatbare waarde zijn. Als groot liefhebber van allerlei fijn aardewerk en Japanse en Chinese bric a brac heb ik een aardige collectie verzameld, die door de kamer verspreid staat. Op deze manier heb ik getracht van mijn studio zowel een plezierige werkkamer als een nuttige bibliotheek te maken. Een man die zich vooral aan geestesarbeid wijdt moet een ingetogen, artistieke omgeving hebben en geen schreeuwende kleuren om zich heen.”

“Mijn schrijftafel staat in de nis van één der ramen; een grote tafel bezaaid met brieven, boeken, schrijfmaterialen, bureaulamp, etc.; twee muziekkasten; bustes van Bach en Beethoven; een paar stoelen completeren de inrichting van de kamer. Voor elke vleugel staat een kruk – zoals ik prefereer.”

“De kamer, indien gebruikt samen met de voorkamer, is zeker ruim genoeg voor private muziekkavondjes, zoals ik ervaren heb. Indien mogelijk wil ik beslist liever thuis mijn studio hebben in plaats van in een kantoorgebouw. Een kunstzinnige omgeving thuis heeft een goede invloed op een esthetische geest, en het is de plicht

van een leraar om zich daar bewust van te zijn, omwille van zowel zijn studenten als van zichzelf.”

Anekdoten over en herinneringen aan Hans von Bülow

Ik zal eens een paar anekdoten over Hans von Bülow, de beroemde pianist/pedagoog/dirigent, bij wie ik studeerde, vertellen.

* Hij was nooit onder de indruk van iemands status. Ooit maakte hij op onorthodoxe wijze een einde aan het bijwonen door hooggeplaatst bezoek van één van zijn orkestrepetities. Von Bülow repeteerde de partijen met de fagottisten net zo lang alleen met hen totdat de gasten, die zich dood verveelden, afdropen. ‘Zo’, zei hij opgewekt toen de laatste vertrok, ‘laten we aan het werk gaan’.

Hier heb ik er nog een. Hans von Bülow bezat een griezelig goed geheugen:

*Ik stond een keer klaar met mijn horloge in de hand voor de deur van de maestro want ik had een afspraak met hem. U moet weten dat leerlingen altijd precies op het afgesproken tijdstip op zijn deur dienden te kloppen. Een van zijn eigenaardigheden was dat hij furieus reageerde als je ook maar één minuut te vroeg óf te laat klopte want dat beschouwde hij als een ernstige verstoring van zijn lespatroon. Al wachtend op dat juiste klopmoment hoorde ik hem Bachs Chromatische Fantasie repeteren. Hij deed dat zó langzaam dat ik wist dat hij het stuk uit het hoofd zat te leren. ‘Ziezo’ zei hij, toen ik zijn kamer binnenkwam, ‘klaar. Ik moet dit vanavond op een concert spelen. Gisteravond kon ik pas na het diner hier aan beginnen en besloot maar meteen om dit uit het hoofd te studeren. Normaal gesproken hou ik niet zo van haasten, maar ik had eerder geen tijd, en ik ben vastbesloten om het publiek Bach te laten horen, of men dit nu leuk vindt of niet. Weet je hoe je vertrouwen in jezelf kunt krijgen als je een werk voor publiek uit het hoofd moet spelen? Speel de dag voor het concert de muziek 3x door, maar alléén met de handen apart en daarna op de dag zelve niet meer. Dán pas kun je er zeker van zijn dat je de noten niet zult vergeten.”

Patentaanvraag

Aan wie het maar weten wil:

Ik, Bernard Boekelman, zijnde inwoner van de Verenigde Staten en van de stad New York, heb een aantal nieuwe en bruikbare verbeteringen op het gebied van muzieknotatie uitgevonden; en ik verklaar hierbij dat onderstaande een volledige, heldere en precieze beschrijving is van hetgeen ik zojuist beweerde en dat bijgaande tekeningen dit illustreren, behorende bij deze patentaanvraag onder nummer 402.225, gedateerd 30 april 1889.

Tijdens het studeren en lesgeven van muziek is het een voordeel als er snel inzicht in de opzet van een muziekwerk is, en mijn uitvinding levert een eenvoudig en effectieve methode door middel van het aan iedere stem toekennen van een kleur alsmede het introduceren van andere vormen van notenwaarden.

Ik illustreer mijn uitvinding met bijgevoegde tekeningen. Figuur 1 illustreert hoe ik kleuren toepas in Bachs Fuga nummer 3 uit ‘Das wohltemperierte Klavier’. In figuur 2 ziet u in Mendelssohns ‘Lied ohne Worte no. 1’ dat iedere stem een eigen vorm heeft: een driehoek, een ruit, een omgekeerde wenkbrauw.

Een van de grote obstakels die een student ondervindt in het verkrijgen van inzicht, is het onvermogen om binnen muziekstukken structuren te onderscheiden met als resultaat dat de student vaak stemmen door elkaar haalt en daardoor kostbare studietijd kwijtraakt....

.....aldus beschreven hebbende mijn uitvinding, hetgeen ik als nieuw claim en waar ik patent op aanvraag, in bijzijn van mijn getuigen, de heren Patrick Henry Brown en Charles Austin McHanon.

Aanvraag visum voor Cuba in 1919

Ik, Bernardus Boekelman, een genaturaliseerd en loyaal ingezetene van de Verenigde Staten, wend me ter verkrijging van een paspoort hierbij tot het Departement der Staten te Washington.

Ik zweer plechtig dat ik in Utrecht - Holland - op 9 juni 1838 geboren ben;

- dat ik in december 1864 via Mexico in de Verenigde Staten aan wal kwam met de Triest;

- dat ik tot Amerikaan genaturaliseerd ben op 11 september 1871;

- dat ik 53 jaar lang ononderbroken, zijnde van 1866-1919 in de Verenigde Staten op verschillende adressen resideerde;

- ik thans woonachtig ben op de westelijke 92^e straat nummer 53, alwaar ik het beroep Director of Music uitoefen;

- dat ik van plan ben om tijdelijk het land te verlaten;

- dat ik binnen 2 tot 3 maanden zal terugkeren om hier opnieuw te resideren en aan de plichten van de burger te voldoen;

en dat ik een paspoort wens met als doel het hierna te noemen land te bezoeken: Cuba, Havana

reden: ik wil mijn enige zoon opzoeken die een ernstig ongeval heeft gehad.

Ik ben van plan om de Verenigde Staten vanaf New York te verlaten en aan boord te gaan van de S.S. Mexico op 21 november 1919.

Voorts verklaar ik plechtig dat ik de Grondwet der Verenigde Staten respecteer en verdedig tegen iedere binnenlandse of buitenlandse vijandelijkheid; dat ik er trouw aan beloof; en dat ik

deze verplichting vrijwillig op me neem, zonder enig mentaal voorbehoud of met enig voorwendsel als doel. So help me God.

Was getekend: Bernardus Boekelman, 3 november 1919